

Arrest

nr. 284 463 van 8 februari 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn en die enkel handelt als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, op 10 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 september 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 en 30 maart 2022 dienen de minderjarigen M.A.N.Z.D en S.A.N.A.N. een aanvraag voor een visum gezinshereniging in om hun moeder in België te vervoegen.

1.2. Op 12 september 2022 wordt de afgifte van de gevraagde visa geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat de visumaanvrager ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft: Een arbeidsovereenkomst op naam van H. M. (..) van onbepaalde duur bij VZW Familiehulp; Loonfiches op naam van H. M. (..);

Overwegende dat deze bewijzen van inkomsten handelen over de moeder van de te vervoegen persoon en niet van de te vervoegen persoon zelf;

Overwegende dat geen enkel ander document werd voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen;

Overwegende dat de wet van 15.12.1980 expliciet stipuleert dat de te vervoegen persoon moet aantonen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken;

Overwegende dat dit in casu niet is aangetoond.

Bijgevolg werd niet aangetoond dat de te vervoegen persoon beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten zodat deze aanvraag niet het recht op gezinshereniging opent.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10bis, §2 van de wet van 15/12/1980 - echtgeno(o)t(e)/partner, gelijkwaardig aan huwelijk/kind

Beperkingen:

• Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10, §1, al. 1, 4° of 5° of art. 10bis, §2, naargelang het geval, van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De te vervoegen vreemdeling bewijst niet op afdoende wijze (of legt geen enkel bewijs voor) dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, §5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

• De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.

• De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

• Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

• De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesmemorie in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”.*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesamenvatting repliceert de verzoekende partij op de nota met opmerkingen van de verwerende partij en vat zij haar middelen samen als volgt:

"II SAMENVATTING MIDDELEN

Eerste middel: schending van:

- art. 10 §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
- de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, inzonderde de materiële motiveringsplicht.

Samenvatting:

Art. 10 §2 Vreemdelingenwet stelt dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te kunnen voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

Op het moment van de aanvraag was verzoekster q.q. echter zelf nog minderjarig. Ze is pas sedert februari 2022 meerderjarig geworden. Op dat moment was ze nog studente. Ze was tot september 2022 ten laste van haar moeder, mevr. H. M. (..), die over voldoende inkomsten beschikt voor het hele gezin.

Gelet op de jonge leeftijd van alle familieleden, vormen ze samen één gezin: Z. D. (..) en A. N. (..), hun moeder die pas in 2022 meerderjarig geworden is, en hun grootmoeder die de facto voor allen zorgt.

Gezien mevr. F. B. N. (..) nog studeerde en ten laste was van haar eigen moeder ten tijde van de visumaanvraag kon zij uiteraard geen eigen inkomstenbewijzen voorleggen. Om dezelfde reden konden enkel de inkomstenbewijzen van de verantwoordelijke van het gezin worden voorgelegd, zijnde mevr. H. M. (..).

De motivering dat het visum geweigerd wordt omdat er geen inkomstenbewijzen van mevr. F. B. N. (..) worden voorgelegd, is dan ook niet correct. De Belgisch referentiepersoon was nog en laste en de inkomstenbewijzen van de burgerlijke verantwoordelijke, mevr. H. M. (..), liggen voor.

In de nota met opmerkingen stelt verweerster dat de wet strikt dient toegepast te worden en er enkel rekening kan gehouden worden met de inkomsten van mevr. F. B. N. (..). Dat is niet correct: een studente kan geen inkomsten uit werk hebben; alsdan dient er gekeken te worden naar het gezinshoofd dat wél over inkomsten beschikt, zijnde mevr. H. M. (..).

Tweede middel: schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Samenvatting:

Zoals hierboven uiteengezet is er sprake van één kerngezin: Z. D. (..) en A. N. (..) zijn de minderjarige kinderen van mevr. F. B. N. (..). Mevr. F. B. N. (..) is op haar beurt de dochter van mevr. H. M. (..).

de twee minderjarige kinderen zijn gescheiden van hun moeder. Ze leven in Kameroen, waar ze opgevoed worden door hun overgrootmoeder. De vader heeft Kameroen eveneens verlaten. Dat is geen wenselijke, noch een houdbare situatie voor de kinderen. De plaats van de kinderen is bij hun moeder, in België.

Door de weigering wordt er een definitieve scheiding ingevoerd tussen moeder en haar kinderen. Deze scheiding staat haaks op het recht op eerbiediging van familie- en gezinsleven."

3.2. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 10bis, §2 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de referentiepersoon niet heeft aangetoond over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken

nu de voorgelegde bestaansmiddelen afkomstig zijn van de moeder van de referentiepersoon en niet van de referentiepersoon zelf.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3. Uit de synthesesamenvatting blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de moeder van de kinderen (hierna: de referentiepersoon) in bezit is van een A-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor derdelanders- beperkte duur) geldig tot 24 maart 2023. De referentiepersoon heeft immers tijdelijk verblijfsrecht bekomen in kader van gezinshereniging als familielid van een derdelander.

De bestreden beslissing werd derhalve genomen in toepassing van artikel 10bis, §2 van de vreemdelingenwet, waarvan de relevante onderdelen als volgt luiden:

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van een vreemdeling die gemachtigd werd in België te verblijven voor een beperkte duur ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging toegekend worden indien zij het bewijs aanbrengen :

1° dat de vreemdeling die vervoegd wordt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5, om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te kunnen voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;

2° dat de vreemdeling die vervoegd wordt over voldoende huisvesting beschikt die toelaat om het familielid of de familieleden die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats, zoals bepaald in artikel 2, van boek III, titel VIII, hoofdstuk II, afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden;

3° dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt;

4° dat zij zich niet bevinden in één van de in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bepaalde gevallen, of niet lijden aan een van de ziekten die een gevaar voor de volksgezondheid kunnen opleveren en die worden opgesomd in de bijlage bij deze wet.

De bepalingen van artikel 12bis, § 6, zijn eveneens van toepassing.

(..)”

Uit de samenlezing van artikel 10, §1, eerste lid, 4° en artikel 10bis, §2 van de vreemdelingenwet blijkt aldus dat wanneer minderjarige kinderen hun derdelander-ouder die tijdelijk verblijfsrecht heeft in België willen vervoegen, het bewijs moet geleverd worden dat deze derdelander-ouder over *“stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5, om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te kunnen voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden”*.

De verzoekende partij erkent dit trouwens ook zelf in de synthesesamenvatting. Het betoog dat de referentiepersoon op het ogenblik van de visumaanvragen zelf nog minderjarig was - daargelaten de vaststelling dat dit niet klopt nu de visumaanvragen dateren van maart 2022 en de referentiepersoon sedert 4 februari 2022 meerderjarig is - en zij ten laste was van haar eigen moeder, kan geen afbreuk doen aan voorgaande. Verzoekende partij toont niet aan dat de wetgever een uitzondering heeft willen voorzien voor het geval waarvan verzoekende partij gewag maakt. Met een verwijzing naar de

bestaansmiddelen van de moeder van de referentiepersoon wordt niet aangetoond dat het bewijs is geleverd dat de referentiepersoon zelf over de vereiste bestaansmiddelen beschikt.

3.5. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.6. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) dat verzoekende partij ook geschonden acht, bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad wijst erop dat de toetsing aan artikel 8 van het EVRM in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bepaalde familieleden zoals *in casu* slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (cf. zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 alsook de toetsing van het Grondwettelijk Hof aan artikel 8 van het EVRM in arrest nr. 121/2013, waar het GwH stelde: *“Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wil de wetgever vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl. St., Kamer, 2010-2011, DOC 53-0443/018, p. 73). Dergelijke inkomensvereisten worden uitdrukkelijk toegelaten door artikel 7, lid 1, onder c), van de richtlijn 2003/86/EG en worden door het Hof van Justitie als toelaatbaar beschouwd (HvJ, 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun, punt 42; 6 december 2012, C-356/11 en 357/11, Maahanmuuttovirasto, punt 71). In zoverre dat ze moeten voorkomen dat de betrokken vreemdelingen ten laste vallen van de overheid, zijn die vereisten eveneens noodzakelijk voor « het economisch welzijn van het land », zoals bedoeld in artikel 8.2 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.” (B.11.4).*

De Raad wijst er verder ook op dat de bestreden beslissing niet verhindert dat het gezinsleven in België wordt uitgeoefend van zodra de referentiepersoon voldoet aan de vereisten inzake bestaansmiddelen. Er blijkt geenszins dat het niet van de referentiepersoon geëist kan worden dat zij voldoet aan de ter zake gestelde voorwaarden of dat dit voor haar een moeilijk te overkomen hindernis vormt waardoor gezinshereniging *de facto* onmogelijk wordt gemaakt. Zo blijkt uit het administratief dossier dat de referentiepersoon al op het moment van de visumaanvragen meerderjarig was (achttien jaar op 4 februari 2022 terwijl de visumaanvragen dateren van maart 2022) en dat zij ook tewerkgesteld is. De Raad wijst er in dat verband ook op dat de kinderen gebaat zijn met een gezinshereniger die beschikt over voldoende middelen van bestaan om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden. Door het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de gezinshereniger wilde de wetgever immers vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil verkrijgen ten laste valt van de openbare overheden en streeft hij ernaar dat die personen in menswaardige omstandigheden kunnen worden opgevangen (Parl.St. Kamer, 2010-2011, DOC 53- 0443/018, p. 73).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen definitieve scheiding inhoudt en het staat de kinderen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen, ditmaal vergezeld van de nodige bewijsstukken inzake de bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 10bis, §2, van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER